

Bolignøden. Jeg kunde i min Omtale af Statsbanestyrelsen godt have støttet mig til nogle Udtalelser, der i sin Tid kom fra det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) under Behandlingen af Loven om Statsbanernes Styrelse, Udtalelser, der i Virkeligheden i høj Grad falder sammen med, hvad jeg begyndte med at minde om, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) sagde, da han paa det radikale Venstres Vegne talte ved Finanslovsforslagsbehandlingsens Begyndelse, idet det ærede Medlem fra Fredericia den Gang meget stærkt kritiserede, at der i Lovforslaget om Statsbanernes Styrelse, som det da forelaa, næsten ikke var noget som helst fast, idet meget var overladt til Afgørelse af Administrationen, men jeg havde saa god Støtte i, hvad det ærede Medlem fra Middelfart havde sagt, at jeg ikke behøvede at ty til et Medlem af det andet Regeringsparti, det ærede Medlem fra Fredericia. Nu holdt det ærede Medlem fra Fredericia i Gaar en Tale, og ogsaa i den var der noget, jeg var enig med ham i, nemlig det, det ærede Medlem sagde om enkelte af Handelsstandens Medlemmer. Men der var meget i hans Tale, som jeg ikke var enig i, og som jeg synes, det ærede Medlem ikke skulde have sagt.

Det ærede Medlem kritiserede i overordentlig høj Grad Landbrugets Repræsentanter. Han mente, at de burde have tilbudt at levere Landbrugsprodukter til de daarligst stillede i Befolkningen for en langt billigere Betaling end den, der ellers kan opnaas, og han fandt, at hvis Regeringen ikke havde lagt Baand paa Udbytningslysterne og stoppet Landbruget i at udnytte en Situation, hvor man ved, at der er Tusinder af Mennesker, der sulter, vilde Landbrugerne have søgt at berige sig paa de mindre velstillede Bekostning. Jeg mindes ikke at have set noget Tilfælde, hvor Landbruget har protesteret mod de Byrder, der skulde paalægges det af Hensyn til de ubemidlede Forsyning med Levnedsmidler. Landbrugets Repræsentanter har saa vidt mig bekendt kun protesteret mod, at de ikke alene skulde levere billigere Levnedsmidler til de mindre velstillede, men ogsaa til de mere velstillede.

Det ærede Medlem mente, at naar Krigen var forbi, skulde der være god Jordbund for Gennemførelsen af den socialdemokratiske Samfundsordning, og mente, det havde vist sig, at den nuværende Ordning, den kapitalistiske, ikke magtede den Opgave at skaffe billig Mad til de daarligst stillede. Det havde været interessant, om

det ærede Medlem havde vist os, hvorledes man under den socialistiske Samfundsordning kunde have givet de daarligst stillede den billige Mad, uden at de velstillede betalte deres Part af det. Jeg tror, det vilde blive overordentlig vanskeligt. Da man ogsaa under den socialistiske Samfundsordning maa have nogle, der skal arbejde med Landbruget, og man saa vilde forlange af dem, at de skulde afstaa en Del af deres Produkter til en lavere Betaling end den, de ellers kunde faa, vilde de, da jo Udbyttet skal fordeles mellem dem, der arbejder, i Forhold til, hvad de arbejder — saaledes har jeg forstaaet det socialistiske Statsprogram —, sikkert blive meget misfornøjede med, at de skulde afgive en Del af deres Arbejdsfortjeneste, som det altsaa var, ved de Produkter, der skulde leveres til de velstillede, for at disse kunde faa Varene billigt. Jeg tror, de vilde sige: Vi skal nok tage vor Part, men det skal ogsaa kun være vor Part, og de velstillede skal saa sandt ikke have de billigere Varer, nej, de skal betale, enten det nu skal være ved Hjælp af Skatter eller paa anden Maade. Vi vil have lige saa meget for det, der spises af de velstillede, som vi kan faa for det i Udlandet. Det ærede Medlem kom ikke ind paa, hvordan han mente, at den socialistiske Samfundsordning skulde raade Bod herpaa, og Grunden var vist den, at det vilde være overordentlig vanskeligt for ham at sige det. Jeg vil nævne et Eksempel, det er altid rart at holde sig til konkrete bestemt foreliggende Tilfælde.

Der var, som jeg i Eftermiddags havde Lejlighed til at nævne, ved Begyndelsen af Roesæsonen ikke uden Grund blandt Sukkerroedyrkerne megen Ængstelse for, hvordan det skulde gaa med at faa Sukkerroerne taget op. Det var gaaet saa taaleligt, men ogsaa kun taaleligt, med at faa dem passet, men nu regnede og regnede det hver eneste Dag, og saa trak Arbejdet jo ud. Da det kneb med at skaffe Arbejdskraft, spurgte Roedyrkerforeningerne deres Medlemmer, om de mente at kunne faa Roerne taget op, og hvor megen Arbejdskraft de manglede. Og i Arbejdsanvisningen fik vi Materialet samlet sammen og begyndte at anvise Arbejdere til dem, der havde ønsket at faa saadan ekstra Arbejdskraft for at faa Roerne taget op. Det vilde jo have været en stor Kalamitet, om ret mange af dem skulde være blevet siddende i Jorden. Det ser efter Bladenes Mæddeløser endda ud til, at der bliver for lidt Sukker. Nu vil jeg selvfølgelig ikke forlange af Arbejderne, at de skulde komme og sige det tilsvarende til det som